

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 10C/193/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414215529
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marián Hatala
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2019:4414215529.7

Uznesenie

Okresný súd Nové Zámky v právnej veci žalobcov v 1. rade: Q. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. J., S. H. Z. XXXX/XX, v 2. rade: C. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. J., S. H. Z. XXXX/XX, v 3. rade: V. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. J., S. H. Z. XXXX/XX, žalobcovia v 1. až 3. rade právne zastúpení: Q. kancelária E. & Z. s.r.o., O. XX, G. J., T.: XX XXX XXX proti žalovaným v 1. rade: G. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., J. V. XXXX/X, v 2. rade: J. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., J. V. XXX/X, žalovaný v 2. rade právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Magyerka, s.r.o., M. R. Štefánika 73, Nové Zámky, IČO: 36 857 751, v 3. rade: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, Bratislava 26, IČO: 31 383 408, žalovaný v 3. rade právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186 o náhradu nemajetkovej ujmy a o zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty takto

rozhodol:

I. Súd konanie z a s t a v u j e.

II. Súd p r i z n á v a žalobkyni v 1.rade nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade vo výške 100%.

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi v 2.rade v časti konania o náhradu nemajetkovej ujmy nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade vo výške 100% z prisúdenej sumy 10 000,- eur.

IV. Súd p r i z n á v a žalobcovi v 3.rade nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade vo výške 100% z prisúdenej sumy 10 000,- eur.

V. Súd žalovaným v 1.rade až v 3.rade n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 2.rade v časti konania o zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia v 1. rade až 3. rade sa svojou žalobou domáhali voči žalovaným v 1. až v 3. rade náhrady nemajetkovej ujmy a to každý zo žalobcov po 20 000,- eur. Okrem toho žalobca v 2. rade si uplatnil voči žalovaným v 1. až 3. rade aj pozostalostnú úrazovú rentu vo výške 300,- eur mesačne od 01.03.2014 do doby trvania nároku na výživné pre nezaopatrované dieťa, vždy do 15. dňa v mesiaci s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných povinností plnenia ďalších žalovaných zaniká. Žalobcovia v 1. až 3. rade v návrhu poukázali na skutočnosti, v zmysle ktorých dňa 21.02.2014 mal pri dopravnej nehode zahynúť Attila C., nar. XX.X.XXXX, ktorý bol manželom žalobkyne v 1. rade a otcom žalobcov v 2. a v 3. rade. Dopravnú nehodu mal spôsobiť žalovaný v 2. rade, ktorý tak má niesť zodpovednosť podľa § 420 ods. 1 OZ, zodpovednosť žalovanej v 1. rade má vyplývať z ustanovenia § 427 OZ, pretože v rozhodnom čase mala byť prevádzateľkou vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená, no a napokon pasívna legitímácia žalovaného v 3. rade má vyplývať z § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov. V súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy všetci žalobcovia ďalej poukázali na

ustanovenie § 13 ods. 2, 3 OZ, ďalej na ust. § 4 a §15 zákona č. 381/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov, ako aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-22/12.

2. Žalovaná v 1. rade so žalobou nesúhlasila. Na jednej strane jej bolo úprimne ľúto, že k nešťastnej udalosti vôbec prišlo, no na druhej strane argumentovala, že svoje motorové vozidlo mala riadne poistené v poisťovni - u žalovaného v 3. rade a preto podľa jej názoru, by práve citovaná poisťovňa mala realizovať plnenie v prospech žalobcov.

3. Žalovaný v 2. rade so žalobou nesúhlasil a spočiatku spochybňoval svoje zavinenie na dopravnej nehode dňa 21.02.2014, ako vodiča motorového vozidla Ford Transit EČV: NZ XXX CR. V priebehu konania však svoj postoj zmenil, svoje zavinenie prestal spochybňovať, no mal zato, že vo veci je daná pasívna legitímácia žalovaného v 3. rade, teda poisťovne a okrem toho poukázal na svoje nepriaznivé majetkové a príjmové pomery (platenie podnájmu, nízky príjem, platenie pôžičky a podobne).

4. Žalovaný v 3. rade so žalobou nesúhlasil, pričom mal zato, že do povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nespadá aj náhrada nemajetkovej ujmy a v tejto súvislosti poukázal tak na uznesenie Najvyššieho súdu SR 4Cdo168/2009 zo dňa 20.04.2011, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave 11Co/116/2013 zo dňa 21.05.2014 a rozsudok Krajského súdu v Prešove 12Co/89/2013-216 zo dňa 26.06.2014, ktorými mali byť konštatované ním uvádzané stanovisko a postoj. Na druhej strane ale žalovaný v 3. rade potvrdil, že so žalovanou v 1. rade uzatvoril poistnú zmluvu č. 610/092309-0, ktorej predmetom bolo poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla EČV: NZ XXX CR.

5. Právoplatným čiastočným rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky XXC/XXX/XXXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre 5Co/685/2016-400, 5Co/686/2016 zo dňa 11.07.2018 bolo rozhodnuté nasledovne:

I. Žalovaní v 1. rade, v 2. rade a v 3. rade s ú p o v i n í zaplatiť žalobkyni v 1. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy 20 000,- eur, do troch dní po právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných povinnosť plnenia ďalších žalovaných zaniká.

II. Žalovaní v 1. rade, v 2. rade a v 3. rade s ú p o v i n í zaplatiť žalobcovi v 2. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy 10 000,- eur, do troch dní po právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných povinnosť plnenia ďalších žalovaných zaniká.

III. Žalovaní v 1. rade, v 2. rade a v 3. rade s ú p o v i n í zaplatiť žalobcovi v 3. rade titulom náhrady nemajetkovej ujmy 10 000,- eur, do troch dní po právoplatnosti rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných povinnosť plnenia ďalších žalovaných zaniká.

IV. V zostávajúcej časti súd žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy z a m i e t a.

V. O trovách konania s ú d r o z h o d n e do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

6. Právoplatnosťou čiastočného rozsudku Okresného súdu Nové Zámky XXC/XXX/XXXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX sa predmet sporu vo veci samej obmedzil vo veci samej len na nárok žalobcu v 2.rade o zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade.

7. Podaním zo dňa 05.10.2018 žalobca v 2.rade svoju žalobu voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade o zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty vzal späť celkom a žiadal konanie zastaviť, v dôsledku čoho súd konanie zastavil podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj C.s.p.). Žalovaní v 1.rade až v 3.rade totiž voči späťvzatiu žaloby žalobcom v 2.rade nesúhlas z vážnych dôvodov podľa § 146 C.s.p. nevyjadřili.

8. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 prvej vety C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. S účinnosťou od 01.07.2016 - prijatia zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok, došlo v súlade s § 473 C.s.p. k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok). Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti C.s.p.. Zároveň však uvedený právny predpis v ustanovení § 470 ods. 2 stanovuje výnimky z tohto základného pravidla. Podľa tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodne aj bez návrhu, a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Z uvedeného vyplýva, že rozhodovanie o trovách prebieha v dvoch fázach. Sudca v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne o nároku na náhradu trov konania, a po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania súdny úradník samostatným uznesením. Ustanovenia odsekov 1 a 2 sú kogentné, a teda nepripúšťajú výnimky ani v prípade, ak by jedinou zložkou trov konania bol zaplatený súdny poplatok zo žaloby. O nároku rozhodne sudca podľa zásad o náhrade trov konania (§ 255 C.s.p. a § 256 C.s.p.) a uplatnením týchto zásad určí pomer vyjadrený percentom alebo zlomkom.

11. Ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku je z obsahového hľadiska v podstate zhodné so skorším § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý stratil účinnosť 30. júna 2016. Niet preto dôvodu neaplikovať ustálenú judikatúru všeobecných súdov, ktorá sa týka § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne (nález Ústavného súdu SR z 20. marca 2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017).

12. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 C.s.p.) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13. 12. 2017, sp. zn. 10Co/191/2017). Obdobný názor je vyslovený aj v komentári Civilného sporového poriadku autorov Edmund Horváth - Andrea Andrášiová - Slavomíra Henčeková, vydavateľstvo Wolters Kluwer SR s.r.o., Bratislava, rok 2018, druhé doplnené a prepracované vydanie, strany 694 až 695, ako aj v rozsudku Krajského súdu v Nitre 7Co/297/2017 zo dňa 21.06.2018.

13. Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p. (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§142 ods. 1,2 a 3 O.s.p.), ale len dve (§255 ods. 1,2 C.s.p.). Na prvom

mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 C.s.p. (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná, zohľadňuje sa teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky.

Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Napríklad pri sporoch o ochranu osobnosti býva pravidlom, že si žalobca svoju nemajetkovú ujmu ocení spravidla vyššie, ako na koľko mu ju odhadne súd podľa výsledkov vykonaného dokazovania. Nebolo by však celkom spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcu, aby svoju ujmu podceňoval iba preto, aby potom nemusel hradiť trovy konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom (prípadne aj viacerými znalcami) môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je zrejme primárnym fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 C.s.p.), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku (Števček - Ficová - Baricová - Mesiarkinová-Bajánková - Tomašovič a kolektív, Civilný sporový poriadok - Veľké komentáre, Nakladateľstvo C. H. Beck, 2016, strany 926 až 927).

14. Ustanovenie § 257 C.s.p. preberá (doterajšiu) úpravu z ustanovenia § 150 ods. 1 prvej vety O.s.p.. Účelom ustanovenia § 257 C.s.p. je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. C.s.p., súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, a preto sa musí vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C.s.p. sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany konania povinnej plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne alebo úplne úspešnej strany sporu. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán sporu v konaní. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (citované z uznesenia Ústavného súdu SR z 8. decembra 2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14, a prispôbené novej právnej úprave). Je teda potrebné skúmať pomery nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Judikatúra taktiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne

okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2 M Cdo 17/2009). Ustanovenie § 257 C.s.p. je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdomiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie vždy dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je teda existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane sporu a existencia výnimočnosti daného prípadu.

15.1. Súd v danej veci rozhodoval o nároku na náhradu trov konania v časti konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy podľa § 262 ods. 1 C.s.p. k § 255 ods. 1 C.s.p..

V prípade žalobkyne v 1.rade je situácia jednoznačná a najprehľadnejšia. V konaní sa totiž domáhala zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur, vo veci mala plný úspech, keď jej bola právoplatne priznaná istina vo výške 20 000,- eur. Nebol vzhľadnutý žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p., pretože žalovaný v 1.rade až v 3.rade v priebehu celého sporu so žalobou nesúhlasili a využili všetky zákonné prostriedky smerujúce k prípadnému plneniu v prospech žalobkyne v 1.rade, vrátane riadneho opravného prostriedku odvolania proti čiastočnému rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobkyni v 1.rade tak bol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade vo výške 100%.

V prípade žalobcov v 2.rade a v 3.rade je situácia čiastočne iná. Každý z nich si uplatňoval voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade zaplatenie nemajetkovej ujmy po 20 000,- eur a každému z nich bolo právoplatne prisúdených po 10 000,- eur. Na prvý pohľad by sa mohlo javiť, že pre absenciu úpravy v C.s.p., ktorá bola pred tým obsiahnutá v § 142 ods. 3 O.s.p. by v zásade súd v takomto prípade mal rozhodovať podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Tento názor však súd nezdieľa a v plnom rozsahu sa pridriava svojich záverov ktoré sú uvedené v bodoch 12 a 13 odôvodnenia tohto uznesenia a podľa týchto záverov sa aj riadi. Znamená to, že hoci každý zo žalobcov v 2.rade a v 3.rade z pôvodne uplatnených po 20 000,- eur mal čiastočný úspech vo výške po 10 000,- eur, nie je možné vyvodiť záver o čiastočnom úspechu v spore, ale naopak, súd konštatuje a tvrdí, že tak žalobca v 2.rade, ako aj žalobca v 3.rade v časti konania o náhradu nemajetkovej ujmy mali plný úspech podľa § 262 ods. 1 C.s.p. k § 255 ods. 1 C.s.p., avšak len z prisúdenej sumy, čo znamená u každého z nich zo sumy istiny po 10 000,- eur. Na podporu tejto argumentácie sa poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre 7Co/297/2017 zo dňa 21.06.2018, ktorý v tejto súvislosti doplnil, že v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu a preto by nebolo v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcu aby žiadal nižšiu výšku nemajetkovej ujmy iba z dôvodu, aby nemusel hradiť trovy konania. Výsledkom týchto úvah je záver, že každému zo žalobcov v 2.rade a v 3.rade bol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. k § 255 ods. 1 C.s.p. priznaný voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade nárok na náhradu trov konania vo výške 100% z prisúdenej sumy 10 000,- eur. Ani v tomto prípade nebol vzhľadnutý žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p., pretože žalovaný v 1.rade až v 3.rade v priebehu celého sporu so žalobou nesúhlasili a využili všetky zákonné prostriedky smerujúce k prípadnému plneniu v prospech žalobkyne v 1.rade, vrátane riadneho opravného prostriedku odvolania proti čiastočnému rozsudku súdu prvej inštancie.

15.2 O nároku na náhradu trov konania v časti konania o zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty súd rozhodol podľa § 257 C.s.p.. Je potrebné podotknúť, že pri tomto nároku je jediným žalobcom žalobca v 2.rade a žalovanými sú žalovaní v 1.rade až v 3.rade. Ako je konštatované vyššie, žalobca v 2.rade žalobu v časti o zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty vzal späť bez uvedenia dôvodu potom, čo bola spôsobom uvedeným v bode 5 odôvodnenia tohto uznesenia právoplatne doriešená otázka nároku žalobcov v 1.rade až v 3.rade voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade na zaplatenie nemajetkovej ujmy. V zásade je možné teda konštatovať, že žalobca v 2.rade späťvzatím žaloby bez uvedenia dôvodu zaviniel zastavenie konania a žalovaným v 1.rade až v 3.rade by tak mohol byť voči nemu priznaný nárok na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 C.s.p. k § 256 ods. 1 C.s.p.. Súd však dospel k záveru, že v tomto prípade sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa pre ktoré nárok na náhradu trov konania žalovaným v 1.rade až v 3.rade voči žalobcovi v 2.rade nebol priznaný. V prvom rade súd poukazuje na okolnosti danej veci, ktoré sú veľmi nešťastné. Dňa XX.XX.XXXX došlo

k dopravnej nehode, pri ktorej zomrel otec žalobcu v X.rade Q. C., bez akéhokoľvek zavinenia a tak ako je uvedené v bode 1 odôvodnenia tohto uznesenia. V tom čase, teda v čase dopravnej nehody a úmrtia svojho otca (21.02.2014), ale aj v čase začatia tohto súdneho sporu (29.07.2014) bol žalobca v 2.rade maloletý a odkázaný výživou na svojich rodičov a neskôr len na svoju matku, teda žalobkyňu v 1.rade. V priebehu sporu bolo súdu predložené rozhodnutie Súkromnej strednej odbornej školy, Kolárovo, číslo 171-06/2015 PR zo dňa 26.06.2015, ktorým bol žalobca v 2.rade prijatý na štúdium do prvého ročníka nadstavbového štúdia študijného odboru 6403 L, podnikanie v remeslách a službách, v školskom roku 2015/2016. Je evidentné, že po právoplatnom doriešení nároku žalobcu v 2.rade na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovaným v 1.rade až v 3.rade sa s priznanou náhradou uspokojil a rozhodol sa v ďalšom spore o zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty nepokračovať. Pri okolnostiach danej veci, ktoré sú mimoriadne poľutovaniahodné pri zvážení okolností strán sporu, ktoré v prípade žalobcu v 2.rade sú uvedené vyššie, pri žalovanej v 1.rade ide o fyzickú osobu, ktorá sa dlhodobo zdržiava a pracuje v zahraničí, pri žalovanom v 2.rade ide o fyzickú osobu, ktorá zavinila dopravnú nehodu, no a napokon žalovaný v 3.rade je poisťovňou, pri ktorej okolnosti sociálneho aspektu nepripadajú do úvahy, pretože sa jedná o právnickú osobu - obchodnú spoločnosť, ktorá dlhodobo podniká na území SR v odbore poisťovníctva; naopak, sociálny aspekt bol vzhľadom práve z dôvodov uvedených vyššie - pri žalobcovi v 2.rade, ktorý ako ešte maloletý a odkázaný na výživu rodičov prišiel o svojho otca a v ďalšom priebehu konania sa pripravoval na budúce povolanie predpísaným spôsobom, čo potvrdzuje vyššie citované rozhodnutie Súkromnej strednej odbornej školy, Kolárovo. Záverom sa tak uvádza, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v časti konania o nároku žalobcu v 2.rade o zaplatenie pozostalostnej úrazovej renty boli vzhľadom dôvody osobitného zreteľa a existencia výnimočnosti daného prípadu majúce za následok, že žalovaným v 1.rade až v 3.rade nebol priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v 2.rade.

Poučenie:

Proti uzneseniu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, proti ktorého uzneseniu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré

neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.